

(40) 10-10-01-01 (08)
H3A-10-01-01 (08)

AÑ I.

VALENSIA 2 DE MARS DE 1890

NÚM. 10

La Begolla

DIRECTOR: F. BARBER Y BAS

PINTORS VALENSIANS

NÚMERO
10
SÉNTIMS

FEDERICO OLARIA (fill de Coqui.)

©Biblioteca Valenciana Nicolau Primitiu (Generalitat Valenciana)

PARLAORIES

CREGUÍ qu' estes ralles les escomensaria fent el *roc roc* de les granotes, per influència del aigua que mos ha proporsionat el temporal últim, ó que no les escomensaria de ninguna manera.

Unes cuantes gotes més y haguerm ten-gut reproduit el diluvi universal á maravilla, sinse donarmos temps, com al inclit Noé, pera fabricar l' arca de salvació.

Pero si bé no ha segut diluvi, en cambi ha tengut visols d' inundació, y ha posat de manifest la perisia de la brigá de Bomberos y la inutilitat dels artefactes que gasten pera casos com el de que se trata.

Un atra ventacha mos ha proporsionat el temporal.

La de netejar els carrers y plases de Valensia, deixantlos com un espill, per ferli la contra á la brigá de limpieza pública, que ni es pública, ni limpieza, ni brigá, ni cosa que mereixca nomenarse.

Com á *perro flaco todo son pulgas*, alguns li achacaben també al Munisipi les cul-pes del temporelet.

Les paraules siguents son de dos agüeles que conferenciaben á la eixida del sermó:

—¿Saps lo que pense? Pues que si tinguerm un Achuntament conforme no pasaria asó.

—¿Per qué?

—Perque no faria ninguna, maldat y Nos-tre Señor no castigaria á Valensia d' eixa manera.

La veritat es que casi, casi, tenen rahó.

Ya fea temps que no se donaben á conei-xer les inisiatives del señor Salas Quiroga.

La siutat estava en cuidao pensant si se li hauria agotat el repertori al Alcalde.

La intranquilitat cundia qu' era un gust y les nassions estrangeres tremolaben com un cascabell.

Pero per fi se despejá la incógnita, y resultá el sélebre reglament dels alcaldes de barrio, obra colosal que se creu ha de váldreli al señor Salas una embaixá ó cuanse-vol atra coseta apetitosa.

No vulle entrar á discutirlo en este mo-ment, pues bé mereix la cosa l' honor de péndreli el gust d' espay, examinant punt per punt les disposicions que convertixen á un alcalde de barrio en una espesie de *cúralo todo*.

Y encara n' ham de vore de més groses.

La semana no dona més de sí.

Ni yo tampoc.

Lo mateix qu' el Munisipi.

De modo que ni la semana ni yo ham tret la moda.

Asó me tranquilisa relativament.

Y me desidixe á fer punt.

¡Qué descansats se quedarán vostés!

MICALET DE LA SEU.

A MISA DE DOTSE

¡Corren dots! s' ou *tin, tan*, repicar á la campana, y á la iglesia, com Deu mana, dihuem tots que á misa van. Mes si poguera Sen Chuan dir cuánt va del dit al fet, trauriem, devots, en net, per consecuensia presisa, que no tots van á ohuir misa, á Deu no siga retret.

Eixir vorán de sa casa, fetun musol, per les portes, al que llargues hores mortes mirantse les ungles pasa. Mes com es existia de rasá y en no anar pecat comet, el pereós, com un cüet s' en va á la iglesia y... ¡qué risa! sempre aplega al *ite misa*, á Deu no siga retret.

Derramant sandunga y sal, valensianeta garbosa, allá va la *polla rosa* en son vestit de percal. Un agüelo carcamal la seguix á molt poc tret, y en aixó, el curro Tonet, apenes al vell divisa, s' en entra y fá el *majo...* en misa. á Deu no siga retret.

Chunt á la pila á una vella, que li dihuem doña Marta, li dona un *pollo* una carta pera entregárlila... á ella. Y en tal punt no es maravella que l' agüela al señoret una sita de secret li proporsione en Elisa, que p' aixó els dos van... á misa, á Deu no siga retret.

Después qu' en lo cornaló fica els cuens de la verdura, á espentes per l' apretura s' en entra á misa un llauró. Y cuant en gran devosió s' achenolla en lo barret, se li dispara un *masolet* que á la chent escandalisa, y al eixir diu:—¡Ya tinc misa! á Deu no siga retret.

Y van modistes coentes ahon se deu tant de respecte, únicament en l' obchete de lluir floes y pendientes. Trahuem els *pollos* els lentes, les miren, els fan l' ullet, y lo mateix que un lluet, ¡qué llástima de palisa! ixen elles y élls... de misa, á Deu no siga retret.

En la cristiana intensió també algú á la iglesia va de vore á qui fica má pera deixarlo á canró.

Y á la primera ocasió que un bobo pilla discret, el truhán al pobre li ha tret lo qu' en fam no economisa; pues també el lladre va... á misa, á Deu no siga retret.

Y pues qu' els qu' ha señalat ni s' esmenen ni s' acaben, encara, devots, no saben de la misa la mitat. Mes si cuant en lloc sagrat, buscant ú son *benifet*, se desmanda, del collet no 'l trahuen de la camisa, ¡val més qu' es queden sens misa, á Deu no siga retret!

CONSTANTÍ LLOMBART.

CUENTOS VELLs

Anaben per vora riu un dia de temporal don Lesmes y don Pascual, peixcaors no més d' estiu. Cuant l' aigua vehuen que pucha, en tota veu que tenien, —¡Qué gros ve el riu!—repetien,— ¡qué gros el farà la plucha! Y Pere, qu' els va escoltar, pues darrere anaba un tros, digué:—Miren si ve gros que ya está bó pa matar.

CHUAN BATISTE GRANELL.

Un fransés estravagant y que de tot s' estrañaba, en taula redona estava en una fonda dinant. La sopa anaben servint, y chirantse al del costat li va vore dins del plat quatre mosques rebullint. Al vore alló, molt formal li digué al moso:—*Garsó*, ¡qu' eixe paga més que yo? —No, señor, que paga igual. —Pos si paga igual, ¿cóm es que á eixe señor li has posat quatre mosques en el plat y yo no 'n tinc més que tres?

CHUSEP BARREDA.

El pobre sego Simó, que de limosnes vivia inspirant la compasió, un bon parroquiá tenia qu' el socorria amuntó. A casa d' este señor els disaptes aplegaba, y si no en molt de fervor, resaba l' home per *mor* dels dos gallets que cobrava. Mes volgué sa mala sort que aquell piadós parroquiá peixcara un febrón tan fort, que á lliurar-lo de la mort no fon prou remey humá.

¡Morí! y com es natural,
contant regular hasienda,
aplegat el trans fatal,
comensá son fill Pascual
á disfrutar la prebenda.
El disapte aplegá al fi,
y el sego, com de caixó,
á resar se plantá allí;
murmurá un tros d' orasió,
parant la má de camí.
Al fill, d' ohiirlo cantar,
se l' enduya ya Pateta,
y aixina que va acabar,
en la má li va posar
tot furiós una aguileta.
Cuant notá el sego el baixó
digué:—Es presis li declare
qu' así hiá equivocasió:
sempre per eixa orasió
doná deu sentims son pare.
—Pues yo sols li 'n done sinc,
digué el fill, per més qu' em sobre.
Y el sego, pegant un brinc,
respongué:—¿Si? pues no cobre;
pa donar aixó no vinc.
Busques vosté un atre pobre!

J. APARISI.

CUARESMA

Pulvis es, et in, etc.
(Evanchi.)

YA ho saben vostés: *Pulvis es, et in pulverem reverteris*, que vol dir: *De polvo eres y en polvo te has de consumir*.

Y es veritat; l' añ pasat li ho pronosticaren á un tractant en *pells* que vivia per les partides del Carme, y morí tísic al poc temps.

Pero éll tingué la culpa. ¡A qui se li ocurrix al eixir del ball entrar en la iglesia á ohiur eixes paraules tan tristes, después del plaer experimentat al apretar el tornechat cós d' una chica, portant aquell paset als acorts musicals, dels que no hiá res que parlar!

Bueno; pues dia, ó volia dir, que la Cuaresma, después de les Carnistoltes, después d' una diversió tan gran, no cau chens bé.

Yo, si haguera ordenat el calandari, l' haguera posá abans del dia de Difunts.

Después, una de les coses que senten més mal en ella son els dichunis, particularment á molts que per nesesitat tenen que fer colasió diariament.

No fá molts dies li preguntaba el mestre d' un poblet á sa muller què tenien que fer pera dichunar.

—Menchar una cosa llauchera—contestá ella;—fesols bullits, col frechida, etc.

—Bé; pero tú no t' has fijat segurament en qu' el predicador dia: *L' abstinencia, privarse de algo, haser un sacrificio por el cuerpo, otra comida que la diaria*, y nosatros no 's fem més que la col; em pense que sacrifici més gran y menchá més nova que la carn...

—¿Y dinés? ¡Com no 's mencharem un parvulet!

Pero en fi, els homens ho disponen aixina, y estos dies no tens més remey que conformarte en chuplar una gaña d' abaecho, encara que no siga d' Escosia. A pesar de que, si bé se mira, hiá carn d' abaecho, com hiá carn de codoñat, y hiá també dones tan escrupulosos que preferixen una tortilla al peix, sense donarse conte qu' els hous son tan carn com l' abaecho.

Pues com dia abans, y si no ho habia dit ho dic ara, en aquell chic pasá una cosa digna de relatarse, encara que no més siga per la temporá en que li ocurri.

Ara vorán; ixiu del ball, terser dia de les Carnistoltes, y s' encaminá á casa; pero com el vichilant s' en habia anat y éll no portaba les claus, digué:

—¿Dónde iré mejor

que no me chele—perque fea un fret que pelaba, propi del temps—y que puga dormir una miqueta? A Sen Chuan.

Alli es ahon, fentli una crehueta de sendra en el front, li digueren:—*Pulvis es, et in pulverem reverteris*.

El chic se ficá alló en el cap, no creguen que la sendra ni els polvos, les paraules aquelles, y estigué tristot y aburrit, hasta qu' el tragué de les sehues casilles una chica molt coneguda del Tros-Alt la primera semana de Cuaresma y el tentá, anantsen en éll á Nasaret, de mona, á pesar de no ser dia de Pascua, ahon pasaren un grapat de dies.

En casa d' éll se tognaben locos buscantlo, hasta qu' el encontraren chuant al monte en aquella placha en *Malaena*, que aixina li dien á la chica de referencia, y uns amics. D' alli s' el emportaren á casa, ahon el resibiren en gran alegría, pero éll no sentá el cap y s' en torná á anar de casa. Entonses, entrá els amics, que sempre hiá un Chudes, habia un quinto que va fer un chanchullo y el vengué pera Cuba. Apenes sabé éll la pasá que li habien fet, desertá.

Al poc temps se tingueren notisies de que l' habien detengut uns guardes de camp en la montaña y li habien donat la *gran tunda*, de la que, segons versions, dien que habia mort tísic, y atres, que después l' habien penchat.

¡Quina seria la sorpresa de son pare y dels amics si el veren el dia de Gloria corrent per els carrers y pegant martellaes per les portes!

M. LLEONART.

CARTA OBERTA

Señor Director de LA DEGOLLA.

Apresiable director:
vinguen eixos sinc, choqué, m,
traga tabaco, fumém,
y atenga, fasa el favor.

Pera la sehua DEGOLLA,
comprenga, señor Barber,

que li falta un donsayner
que siga de corfa y molla.

U que cante clar y net
música del *porvenir*,
pera qu' es deixe sentir
hasta dalt del Micalet.

Pues no hiá en esta siutat
festa, per roín que siga,
ahon el donsayner no estiga
per *drecho propio* ficat.

Y sent eixe diaret,
segons el seu títul canta,
mescla de nano y chaganta,
de danseta y caballet,
chust será que un donsayner
vullga formar en la colla,
pa que siga LA DEGOLLA
tal ment lo que deu de ser.

Conque si no ho pren á mal
y el oferiment asepta,
esténgam ya la resepta
de donsayner cheneral.

Yo li tocaré debaes
en prosesons, dispará,
pasa-calles, bescuitá,
y en serenates y albaes.

Yo tinc bona embocaúra,
y en molta grasia y donaire,
prenint un bon bosi d' aire,
faré sonar la mesura

cuant aplegue el festival
en qu' el Munisipi en pesa
coloque, donantse presa,
á Chaume en el pedestal;
cuant tapen el *Valladar*,
cuant Valencia estiga neta,
y cuant chorre la fonteta
d' un manantial net y clar;

cuant tinga España dinés
—si es que de tindren té ganes;—
cuant siguen finques urbanes
els cuartels de Sen Fransés;
cuant per el camí del Grau
puga anar la mercansia;

cuant atravesé el tranvía
per el carrer de la Pau;
cuant Valencia la Sultana
tinga un Alcalde trochero,

que pague *con su dinero*
el coche, carro ó tartana,
pa qu' el porte á pasechar
recorrent de polo á polo,
—entonses amolle un solo
que se sent desde el Palmar;—

y en fi, cuant els matuteros
s' exterminen y els *lipendis*,
y pera els casos d' insendis
hiaxca un retén de Bomberos.

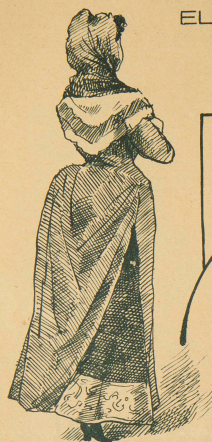
Conque ya sap el programa
d' este ruc de Picasent.
Espere tinga present
lo qu' en chustisia reclama.

Así fas ya punt redó,
desichantli moltes glories.
Quintal y mich de memories
á tota la Redació.

Y ara ya, señor Barber,
fasa de *su capa un sayo*,
y máneli al seu tocayo
sempre,

Quico el Donsayner.
Per la copia,
FRANSISCO TAMARIT.

ELS QUE VAN À MISA

Per lluir el garbo.

Per pasar el rato.

Per vore á les chiques.

Per dormir en un banc.

Per si cau alguna friolera.

[Se continuará.]

EN CUANSEVOL PUESTO

Des chicas molt travesses,
que no tenen ambició
mes q' en tenir á los hombres
y hacer que ofendan á Dios.

FILOSOFIES

Ahir de mati á les deu,
mirant un gran soterrar
estaben Quico y Romeu,
y així el primer va esclamar:
—¿Saps qu' estava cavilant?
Qu' este mon está mal fet;
juns que tinguen tant y tant
y atres tinguen tan poquet!
¡Nosotros qué ham de gastar
al morir tant de boato!
Ficats en un carromato
se mos tindrán qu' emportar.—
Y li contesta Romeu
aixina d' esta manera:
—Ni carromato sixquera;
¡mos farán anar á peu!

ENRIQUE BOLUDA.

El devanaor de la tia Nela.

En lo meu poble, nosotros, els chiquets que, sempre resinvolts y contents, se burlém de tot, furtém les figures al mestre y se riém en les barbes de cuansevol, li habiem tret l' apodo de la *Desdentá*.

En la sehua chuventut ella tenia els novios á dotsenes; mes ¡ay Deu meu! l' edat habia afonat les sehues galtes, s' habia apagat el foc de ses miraes, y baix aquella pell tan arrugá, en un cos encorvat cap á la fosa, ningú reconeixeria més á la grasiosa choveneta d' un atre temps.

Hiá una época en la vida de les dones en que, á falta de millor compañía, se rodechen de gosets, de gats y animals de totes lleys.

La tia Nela, nomená per nosotros la *Desdentá*, tingué la virtud, en mich de la sehua soietat, de no fer de sa caseta una *arca de Noé*; mes en cambi va tindre una pasió més estraña, y de sa autenticitat respone yo, baix ma paraula honrá.

Del mateix modo qu' els tibios rays d' un sol d' ivern poden encara calfar un poc una volta consentrats en un cristal convexo, aixina la tia Nela tenia totes les sehues afecions, sa felisitat y l' ánima sansera consentrá en un volgut obchecte: *el seu devanaor*.

Convindreu en mí, vosatros els que llixau esta verdadera historia, que la pasió de la vella era una pasió estravagant, una aberració del pensament, ¡una locura!... Siga, pues, lo que siga, es lo sert del cas, que ohuint en casa de la tia Nela un roido sort, acompasat, interrompit tan sols per els crits d' una veu chillona y desentoná, els poregosos llauraors vehíns qu' escoltaben se dien sempre á l' orella, uns als atres:

—La tia Nela ya balla en son fadri.

Per la nit, cuant fea molt fret y les estretes brillaben més que de costum, tots els chiquets se posaben alrededor del foc de la cuina, apilotats, com els pardalets baix les ales de sa mare. Y ella entonses,

allisantse un poc les grogues greñes, mos contaba, treballant al mateix temps en lo seu adorat devanaor, cuansevol d' aquelles historietes que s' han inventat pera fer pór, y que fan més efecte si 'l vent promou roidos ductosos en el corral de la casa y menecha, com si foren fantasmes, les blanques cortines de les finestres.

Moltes vegaes Nela interrompia la sehua narració en el moment més crític pera arrear al devanaor, que, trobant algun obstácul, afluijava els seus llistons, burlantse així de l' impasiencia de l' ama.

Nosotros, mentres duraben aquells amistosos cárrees, chirabem timidament el cap pera mirar si allá darrere, en lo rincó més fosc de la cuina, asomaba algun dimoniet disposat á agarrarnos en les sehues dents de ferro y á portarnos al carrer per l' aire.

Nela acababa son fantástic cuento y se 'n anabem á casa acompanyats de nostres mares; pero com som tan curiosos en eixa edat, algunes vegaes se quedabem amagats darrere de la porta, observant per un badall lo que allí susoia.

Ella prenia el devanaor y se 'l posaba entre 'ls chenolls; despues, fentli carisies en sos dits rugosos y descarnats,—Rey meu, li dia, ¿qu' ét pasa esta nit? ¿Per qué tens tantes distraccions? ¡Ah! Ya ho entenc, vida mehua; tú escoltabes el cuento. Pues bé; yo te 'n proment ú pera demá la nit, terrible, negre, espantós, que farà tremolar á qui 'l senta com una fulla moguda per el fort vent de Novembre. Yo 't promet sombras, bruixes, dimonis de tots els colors, en ulls de bou en les puntes dels cuernos y ales de rates penaes en els peus.

A estes paraules, poc tranquilisaores, nosotros tremolaben antisipadament en tota la pór de la siguiant nit; imposantmos més encara el tó de la veu, que, unit á lo que dia, pareixia una bruixa en l' acte supré de cridar al diable.

Nela prenia despues en los brazos e devanaor, el deixaba al costat del llit, apagaba la llanterna y se chitaba.

Més d' una volta, en la nit, els vehíns, despertant de repent, sentien qu' eixia de casa la tia Nela un ronc y llare estrépit, y de cuant en cuant chelats é imponents crits.

Al clarechar l' alba s' alsaba Nela pera comensar l' arreglo de son *amant*; netcharlo y carregarlo de lli dorat era l' ocupació de tot el mati.

—¡Cór meu! esclamaba, ¡cuánt hermós eres! ¡Els teus peuetes qué ben tornechats están y qué rápits son tos moviments! ¡El teu remor qué melodiós! ¡Els teus rochenes cabells son més fins que la seda! ¡Tú tan sols eres ma felisitat en la terra!

La vella Nela se va morir, perque tot té fi en este mon... La soterraren chuntament en lo seu devanaor. Y el foser, que tal volta en son trist treball sent un roido qu' ix de baix terra, diu tot encollintse:

—Es Nela, l' agüela Nela, que balla en lo seu fadri.

CHUAN ESTEVE.

TONICA LA PLANCHAOA

Es un clavell Tonica
la planchaora;
té uns ullets que li parlen
y unes maneres,
que al pobret que la mira
m' el enamora,
y el fá seguir sens ducte
males paseres.

Se diu en el ofisi
qu' es la primera,
perque la tal chiquilla
té sarta cosa
y una má pa la plancha
tan sandunguera,
que li trau llustre á un tísic
si s' ho proposa.

No té prou mans Tonica,
qu' ella fá els risos
als roquets que molts párrocos
porten á diari,
y arregla els engorrosos
sobrepellisos
dels estudiants més ternes
del Seminari.

Fá tota l' obra prima
pera els inglesos
més prinsipals y guapos
de fondes varies,
y va á planchar á casa
de dos marquesos,
apart d' atres faenes
estraordinaries.

Hiá que vórela un rato
cuant almidona,
ó cuant en unes males
planches enseses,
incliná sobre aquella
taula redona,
les peses estufaes
va posant tieses.

Aixina entretenguda
pasa les hores,
escoltant els requiebros
d' alguns curiosos,
ella, nata del gremi
de planchaores
y encant, martiri y gloria
de molts gomosos.

Yo atmire sa hermosura
casi en respecte;
la vulle... mes tinc serts ductes
ara per ara.
No es que li achaque á ella
ningun defecte,
¡pero cuánt més valdria
que no planchara!...

F. BARBER Y BAS.

EPÍGRAMES

—¿Voleu ballar el fandango?—
els preguntaren un dia

dos llauradors de Gandia
á tres chicotes de rango.
—Si—contestaren inquietes,—
mes pensém que han de faltar,
pea el fandango escomensar,
un parell de castañetes.

EDUARDO ESCALANTE (fill).

—Yo—dia Chochim Donet—
fá déu aña qu'estic baldat;
he patit fam, febres, fret,
y, asó n' obstant, diu Canet
qu' ell es molt més desgrasat.
¿Qui ha tengut més mala sort?—
Ohuinto, diu la só Nasia:
—Mira, no parles molt fort.
—¿Y per qué?—A ell se li ha mort
la dona, y li dien *Grasia*.

ANDREU CODOÑER.

En Pepe Brú, qu' es molt churro,
disputant un dia Abella,
digué:—M' achue una orella—
y es més orellut que un burro.
Y va contestarli Brú:
—No 'm convé en manera alguna,
qu' encara tallanten una
me guañes á orella tú.

Blay el francés estudiá
y li pregunta Martí:
—¿Qué vol dir en francés *oui*?—
—Pues la vespra de demá.

Plases, carrers y plasets
muden nom continuament,
pues li agrá al Achuntament
fer cambis de racholetes.
Mes lo qu' es per molt que fases
may muden ¡voto á Minerva! (1)
ni la plasa de la Herba,
ni el carrer de Carabases.

Que per culpa d' una *vara*
l' Achuntament s' ensenguera,
que morts y ferits haguera (2),
que la casa s' afonara (3),
seria plucha d' estiu
que apenes faria fanc,
pues em pense que la Sanc
may arribaria al riu.

Cuant Nostre Señor vivia,
donant de virtuts eixemple,
es va pedre y en el Temple
aparegué al terser dia.
Y en cambi, si un espedient
se pert en el Temple huf,
ni en el dia del Chui
el torna á vore la chent.

J. VILA.

CARCHOTAES

En Villar del Arzobispo hiá un chuche
gallego, fill de Beserreá, poble d' ahon
es també el ministre Beserra, qu' está fent
lo contrari de lo que debia fer.

(1) La diosa me dispensará el ripio, que no es
menut per sert.

(2) y (3) No ho mane Deu.

Tres abogats y tres notaris han demanat
una escribania d' aquell chusgat, y está ter-
minantment dispost en una real orde que
serán preferits els primers.

El chuche ha enviat els sis espedients á la
Audiencia. ¿Y á qui creurán vostés que ha
ficat en la terna? Pues presisament als tres
notaris, enviant á pasechar als abogats, d'
els que diu que no es partidari de que desem-
peñen fusions d' escribans.

Es el dir, que li pareix asó masa poc.

Estém conformes en el criteri del chuche
del Villar, pero ha de tindre en conte que
huí en dia, á la machor part d' els abogats
els falta un duro pera vint quinsets, y ade-
més, que si éstos tingueren l' apoyo d' algun
ministro gallego, no demanarien escribanies,
sino qu' entrarien en la carrera chudisial per
la porta falsa, renunsiant á guañarse el
puesto en honrosa oposició, per pór á qu' els
arribaren alguna seba sinse fer chustisia als
seus mérits y coneiximents en el Dret.

ooo

Té llansos el signient certificat que ha en-
viat un alcalde de barrio pera que s' atmiti-
ra un pobre en l' Hospital:

«Certifico dique Federico perez es pobre y
pasa al ospital para Ser reconocido y Se le
den la autencia Facutitiba esta papeleta Ca-
rece de Sillo por que estan en Casa El Sello
grafico para acerlos nuebos.—Valencie 16
Feb.º etc.»

ooo

El conegut fotógrafo D. Antoni Garcia
está presentant diariament al públic magní-
ficos treballs, que demostren sa intelichensia y
perisia en el art á qu' es dedica. Estos dies
tenia esposaes unes reproduccions en tamañ
natural, tretes de retratos chicotets y borro-
sos, que hiá que vórelos pera admirarse. El
señor Garcia es l' únic pera esta clase de
treballs.

ooo

Habem tengut el gust de vore arrematat
el terser y últim volúm de la magnifica edi-
sió poliglota que de les sehues poesies acaba
de donar á la estampa en tan bon éxit el
respetable Mestre en Gay Saber catalá don
Chochim Rubió y Ors. Esta colecció es la qu'
en el titl de *Lo Gayter del Llobregat*
tanta y tan mereixcuda fama li ha donat á
son autor, y que deu ser considerá com la
primera pedra del magnific edifiu qu' es diu
renaiximent lliterari llemosí.

Entr' els traductors qu' en ella figuren s'
encontra una bona porsió dels millors poetes
contemporáneos de les lliteratures castellana,
francesa, italiana, grega, alemana, portu-
guesa, provensal, vasca y gallega, que fan
més apresiable l' obra.

¡Aixó es lo qu' es diu donarli llustre al
renaiximent!

Nostra més cumplida enhorabona al señor
Rubió.

Este presiós treball, que recomaném á

nostres lectors, s' encontrará de venta, así
en Valencia, en la conserjería de *Lo Rat-
Penat*, ahon podrán adquirirlo els amants de
la lliteratura llemosina.

ooo

Tenim á la vista el número 374 de *La
Ilustracion Ibérica*, que conté articuls, poe-
sies y dibuixos de coneguts autors. Se sus-
criu llibrería de Villegas, Poeta Querol, 12.

SERVISI POSTAL

Trenta-cuatre.—Valencia.—Més de trenta
cuatre vegaes he llechit el seu articlet y no li
vech la punta. ¡Com á que no ne té!

J. T. L.—Alcoy.—Vinga la firma pera 'l
romans. Lo demés no me fá per ara, ni cree que
més avant tampoc.

Cames-llargues.—Castelló.—No me consta
que siguen llargues les cames de vosté; pero lo
qu' es les dèsimes!... ¿Ahón ha deprés á ferles de
onse versos?

Ni K. Nor.—Valencia.

No me fá, no señor;

envie algo millor.

Miram y no 'm toques.—Idem.—Mirarlo
no; lo que faria es *tocarlo* en una vara de fres-
no. Hiá coses que no tenen atre apaño.

Pere Petrutia.—Alacant.—Se publicará. No
sé cuánt, pero se publicará.

Gorgonio.—No sé ahón.—Deixemo pera
después de Cuaresma. D' así á Pascua encara
podria vosté dependre á escriure y hasta á fer al-
guna cuarteta mich desent. ¡Qui basta á saber lo
que pot adelantar en sis semanas!

R. D. G.—Tarragona.—Enviem la firma y si
vol ser suscriptor els dinés. ¡Lo dels dinés es
cosa de tanta trassendencia! Casi de tanta tras-
sendencia com la firma, y perdone el modo de
señalar.

Tonet.—Masarrochos.—Sí señor, masa rochos
y masa rebuscats. Además, que epigrames ne
tenim un fum.

Resa la O.—Dénia.—Vosté rese lo que vull-
ga, pero no fasa més versets. Es dir, fasa els que
li done la gana, pero no m' els envie.

S. N. de la T.—Valencia.

Que sapia versificar

no ho ducte ni ho ductaré.

Pero no puc tolerar

qu' escriga Valencia en B.

¡Home, aixó ya es abusar,

señor N. de la T.!

A. E. Y. O.—Idem.—¡U!

Queden un cabás de cartes per contestar.

LA DEGOLLA

Semanari festiu, lliterari é ilustrat.

PUBLICA ARTÍCULS, POESIES Y DIBUJOS
DELS PRINCIPALS ESCRITORS Y ARTISTES VALENCIANOS
VORÁ LA LLUM TOTS ELS DUMENCHES

Preus de suscrició.

En Valencia, 3 meses. 1'50 ptes.
Provincias, 6 meses. 3'50 »

Número solt, 10 séntims.

NÚMERO ATRASAT, 25 SÉNTIMS.

Ofisines: Carrer de Pascual y Genís, número
51, segon, dreta.

Imp. de Juan Guix, Miñana, 7 y 9.

VIURE AL DIA

Un marit modelo que fa cortesies á la virtuosa muller d' un altre, mentres
 la virtuosa muller se permetria de fer cortesies á un altre marit, i aquests defec-
 tues. ¡Guidao si se progressa!